Temps Ordinari - Trentè diumenge

Per DavidG el dl., 21/10/2019 - 11:30

Sir 35,12-14.16-18
2Tm 4,6-8.16-18
Lc 18,9-14

La paràbola de Jesús comença presentant-nos dos protagonistes. Dos homes pugen al temple a pregar. Un d'ells tornarà a casa seva reconciliat, l'altre no. Tot dependrà de l'actitud amb que es disposen, un i l'altre, a l'encontre amb Déu i el pròxim.

Cadascú de nosaltres també avui hem pujat al temple a pregar. Podem descobrir, per començar, amb quina actitud he sortit de casa per arribar a aquest espai: d'esma o conscient? sol o amb altres? disposat a trobar-nos en comunitat o anant a la meva?

I a continuació també podem visualitzar-nos de retorn a casa: què ens agradaria sentir en deixar enrere el temple. Potser coincidiríem en que ens agradaria entendre millor que la vida mereix ser viscuda. Rebre una nova empenta de part del Creador de totes les coses, convidant-nos a recrear-les, fent-ho tot nou de nou en el seu nom. Diguem-nos-ho així: Sí, m'agradaria tornar reconciliat a casa.

La paràbola de Jesús em serà, doncs, una bona ocasió per preguntar-me com he pujat al temple, com és la meva pregària, i quin esperit m'agradaria que m'habités en emprendre el camí de retorn.

Tornem, però, als dos homes. El primer d'ells, dempeus, diu, amb la seva presència altiva, que és allà, de ple dret, amb la consciència segura del seu recorregut vital i dels motius que el porten al temple.

No comença malament. Comença donant gràcies. I aquest fariseu, que ja sabem que no tornarà perdonat a casa, tanmateix ens dona una lliçó. La primacia de donar gràcies.

Tal com proposa Sant Ignasi en els Exercicis Espirituals, cal començar donant gràcies pels bens rebuts. Ni exigint a Déu allò que –creiem- ens pertoca, ni obviant el fet d'haver estat creat, redimit i salvat en esperança. Què important serà començar donant gràcies! Perquè la iniciativa sempre es del Senyor que no para de treballar en les coses creades, perquè visquem en plenitud.

El problema del fariseu de la paràbola de Jesús és que empra el seu "gràcies, Senyor" per distanciar-se de la resta dels homes, començat per aquell que també havia pujat a pregar al temple. En el seu interior es postula davant Déu com a únic mereixedor de l'adjectiu "fidel". Exactament, com aquells que van sentir, per primer cop, la paràbola: dels que es refiaven que eren justos i tenien per no res a tots els altres.

En haver triat aquest Evangeli per avui, podríem pensar que la santa mare Església està errant la punteria. Perquè queda clar que els destinataris de la paràbola eren homes ben superbs i ben menyspreadors, no com nosaltres! O, mirant-ho bé, serà que en nosaltres, sempre queden traces d'actituds semblants que obstaculitzen l'aliança amb el Senyor? La Paraula de Déu avui ens diu: vigila! No caiguis en la pregària enganyosa que et separa de Déu i dels altres.

No són poques les ajudes espirituals que posa en joc el fariseu: dejunar dos dies cada setmana, donar la desena part de tots els seus ingressos. Ho fa tot: prega, dejuna i fa almoina. Però aquest tot no li serveix de res si trenca la comunió.

¿Per què rentar els plats, si mentre ho faig maleeixo el negligent que ho havia de fer? ¿Per què donar almoina, si això em paga la medalla a la generositat? ¿Per què pregar, si, davant Déu, menystinc els altres?

Per contra, el cobrador d'impostos, el que tornarà reconciliat a casa seva, no comença massa bé la seva pregària. El seu quedar-se apartat, i ni gosar aixecar els ulls al cel, el situen gaire bé fora. Tan indigne de l'atenció del Senyor es sent! Però les seves paraules "sigueu-me propici, que sóc un pecador" són suficients perqué Déu l'escolti.

Déu, en efecte, té l'oïda fina pels pobres, pels oprimits, pels orfes, per les vídues, pels desvalguts, pels humils, pels que sofreixen, pels desfets, pels abandonats. La seva pregària, com un penetrant fil de veu, travessa els núvols.

En aquest moment de la meva vida, -com el recaptador d'impostos objecte de menyspreu social- potser encaixo en alguna d'aquestes categories. Que m'ompli, doncs, d'esperança la resposta inesperada de Déu al meu fil de veu que arriba amb claredat a les seves oïdes. Ell és Senyor. Ell és qui fa justícia. Ell qui rescata de la mort, i sols Ell.

ETIQUETES
PREGÀRIA AGRAIR ORGULL HUMILITAT